

opusdei.org

Carta del Prelat (Febrer 2007)

El Prelat convida a acceptar la voluntat de Déu, també quan ens resulti difícil: "Acollir amb generositat aquests requeriments, potser després d'un moment inicial de resistència o desconcert, configura el camí segur per a seguir de prop a Jesús".

09/02/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Contemplem l'escena que ens ha transmès San Lluc. *Quan arribà el dia de la purificació d'ells, segons la Llei de Moisès, el pujaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, tal com està escrit a la Llei del Senyor: Tot mascle primogènit serà tingut com a consagrat al Senyor, i per oferir en sacrifici, com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtoraes o dos colomins (Lc 2, 22-24).* En pocs versicles, amb una reiteració amable, s'insisteix que Maria i Josep van a Jerusalem amb la finalitat expressa de complir la Voluntat de Déu, tal com es trobava exposada a la Llei de Moisès. No qüestionen res, encara que no faltaven motius per pensar que aquesta prescripció no els obligava, a ells. Obeeixen amb senzillesa i alegria, deixant als homes i dones de tots els temps, i especialment als cristians, un model acabat de fidelitat a Déu i d'obediència a les seves lleis. Segurament hauran vingut a la vostra memòria les

incisives paraules de sant Josepmaria, en el seu comentari al quart misteri de goig del Rosari: ***Te n'adones? Ella —la Immaculada!— se sotmet a la llei com si estigués immunda. Aprendràs amb aquest exemple, nen babau, de complir, malgrat tots els sacrificis personals, la Santa Llei de Déu?*** (Sant Rosari, IV misteri de goig).

En el compliment de la llei de Déu es resumeix tota la saviesa cristiana. No existeix possibilitat de seguir Crist fora d'aquest camí d'identificació completa amb el voler diví: així van comportar-se la Verge i San Josep, en tots els moments de la seva existència. L'epístola als Hebreus, en parlar de l'entrada del Fill de Déu en el món, posa en la seva boca les paraules d'un salm: *sacrifici i ofrena no vas voler, però em vas preparar un cos; els holocausts i sacrificis pel pecat no t'han agradat. Llavors vaig dir: "Aquí vinc, com està escrit de mi*

*al començament del llibre, per a fer, oh Déu, la teva voluntat" (Hb 10, 5-7; cf. Sal 40, 7-9). I resulta molt significatiu que, en el mateix moment, en donar el seu assentiment a l'Encarnació, Maria respongui a l'arcàngel Gabriel: heus aquí l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula (Lc 1, 38). El fiat! de la Verge s'identifica plenament amb l'ecce venio del Fill de Déu, que es fa home per a la nostra salvació. El Sant Pare comenta: «**Davant el misteri d'aquests dos "Aquí estic", l'"Aquí estic" del Fill i l'"Aquí estic" de la Mare, que es reflecteixen l'un en l'altre formant un únic Amén a la voluntat d'amor de Déu, quedem sorpresos i, plens de gratitud, adorem**» (Homilia, 25-III-2006).*

Però aquesta sorpresa i aquesta gratitud han de ser operatius, han de manifestar-se en obres concretes. Perquè —recordem les paraules de Jesús— *no tot el que em diu: "Senyor,*

*Senyor", entrarà en el Regne dels Cels, sinó el que fa la voluntat del meu Pare, que està en els cels (Mt 7, 21). El gran retret del Senyor als homes de la seva època, que avui ens podria dirigir també a nosaltres, es concreta precisament en això: que moltes vegades ens conformem amb proclamar el nostre amor a Déu de paraula, però les obres es queden curtes. Ho recull Sant Marc en un passatge del seu Evangeli, que llegirem dintre de pocs dies en la Santa Missa: bé profetitzà Isaïes de vosaltres, els hipòcrites, com està escrit: "Aquest poble m'honra amb els llavis, però el seu cor està molt lluny de mi" (Mc 7, 6). Meditem, amb paraules del nostre Pare: **«Cal que la teva oració sigui la del fill de Déu; no la dels hipòcrites, que han d'escoltar de Jesús aquelles paraules: "no tot el qui diu Senyor!, Senyor!, entrarà en el Regne dels Cels".***

**«La teva oració, el teu clamar
«Senyor!, Senyor!» ha d'anar unit,
de mil formes diverses al llarg de
la jornada, al desig i a l'esforç
eficaç de complir la Voluntat de
Déu»** (Sant Josepmaria, *Forja*, n. 358).

Preguntem-nos amb freqüència:
compleixo amb fidelitat el voler del
Cel? Busco acomodar-me en tot als
seus requeriments, sense
limitacions? Resulta fàcil enunciar
aquestes consideracions de sant
Josepmaria; però en la pràctica —
hem de reconèixer-ho amb sinceritat
— se'ns presenten o ens podem
imaginar moltes dificultats, per
acatar i estimar la Voluntat del
nostre Pare celestial. Una malaltia,
una contrarietat física o moral, un
obstacle inesperat en la realització
del treball, els frecs propis de la
convivència amb altres persones,
quelcom que no surt d'acord amb els
nostres plans..., tots aquests detalls
constitueixen manifestacions

concretes del beneplàcit diví, que el Senyor ens dirigeix servint-se de les circumstàncies més comunes i exigeixen una resposta lleial. Acollir amb generositat aquests requeriments, potser després d'un moment inicial de resistència o desconcert, configura el camí segur per seguir de prop Jesús, complint a la lletra la recomanació de carregar cada dia la seva Creu sobre les nostres espatlles i així arribar a la plena identificació amb Ell (cf. *Lc 9, 23*).

Com responem nosaltres a aquestes interpel·lacions divines? Sabem descobrir la Voluntat amorosa del nostre Pare Déu darrere de les contrarietats de la jornada, també de les més petites? Ens adonem que tot això es pot comparar als cops de cisell amb els quals l'Esperit Sant, Artista diví, va esculpint la imatge del Crist en la nostra ànima?

Siguem generosos, filles i fills meus, en el nostre *serviam!* Escoltem el consell de sant Josepmaria: **«No caiguis en un cercle viciós: tu penses: quan això es resolgui d'aquesta manera o de l'altra seré molt generós amb el meu Déu. ¿Qui et diu que Jesús no estarà esperant que siguis generós sense reserva per resoldre Ell les coses millor que no t'imagines? Propòsit ferm, lògica conseqüència: a cada instant de cada dia miraré de complir amb generositat la Voluntat de Déu»** (Camí, n. 776).

Paraules que componen una prolongació d'aquelles altres, també de Camí, gravades a foc en l'ànima del nostre Pare: **«Expliquen d'una ànima, que, quan li deia al Senyor en l'oració: «Jesús, t'estimo», va sentir aquesta resposta del cel: «Obres són amors i no bones raons». Pensa si potser no et**

***mereixes tu també aquest afectuós
retret» (Ibid., n. 933).***

Precisament en aquests dies es compleixen 75 anys d'aquesta locució divina. Moltes vegades es va referir el nostre Pare a aquest episodi, ocorregut el 16 de febrer de 1932, però parlava sempre de manera que no es pogués reconèixer al protagonista. Només després de la seva marxa a la casa del Cel hem conegut amb detall aquest succés, com consta en els seus *Apunts íntims* i es recull en una de les biografies publicades.

El nostre Fundador duia diversos dies amb un fort refredat, i —així s'expressa en les seves notes personals— ***«això era ocasió perquè la meva falta de generositat amb el meu Déu es manifestés, afluixant en l'oració i en les mil petites coses que un nen (...) pot oferir al seu Senyor cada***

dia. Jo em venia adonant d'això»
—continua— *«i que donava
llargues a certs propòsits
d'emprar més interès i temps en
les pràctiques de pietat, però em
tranquil·litzava amb el
pensament: més endavant, quan
estiguis fort, quan s'arregli millor
la situació econòmica dels teus...
llavors!»* (Apunts íntims, n. 606 (16-
II-1932). Cf. Andrés Vázquez de
Prada, "El Fundador del Opus Dei",
vol. I, p. 417).

Que humana se'ns presenta la figura de sant Josepmaria! També havia de lluitar, com nosaltres, en tantes petites coses. També li afectaven, com a nosaltres, les xacres de salut, les dificultats econòmiques, la manca de temps, la desgana... Com no ens entendrà, quan li demanem que ens ajudi a superar les nostres limitacions? Acudim amb confiança a la seva intercessió, ja que entén molt bé les nostres necessitats. Però

actuem a tota hora amatents a reconèixer la Voluntat de Déu en les més diverses circumstàncies, i assumim-la sense amagar-nos darrere de les excuses, que fàcilment ens forgem per a justificar les nostres manques de generositat.

I segueixo amb la narració de sant Josepmaria. Aquell 16 de febrer, mentre administrava la Comunió a les religioses de Santa Isabel, parlava amb Jesucrist en el seu cor i, sense paraules exteriors, li manifestava quelcom que tantes vegades li repetia, de dia i de nit: «***"T'estimo més que aquestes"***».

Immediatament —afegeix—, ***vaig entendre sense paraules: "obres són amors i no bones raons"***. Al moment vaig veure amb claredat què poc generós sóc, venint a la meva memòria molts detalls, insospitats, als quals no donava importància, que em van fer comprendre amb molt de relleu

aquesta falta de generositat meva. Oh, Jesús! Ajuda'm, perquè el teu ruquet sigui àmpliament generós. Obres, obres!» (Ibid).

Comentava don Álvaro que aquesta intervenció del Senyor va remoure molt sant Josepmaria, no perquè estigués fluix en l'oració, sinó perquè Déu li demanava més i, amb aquesta intervenció, va il·luminar la seva intel·ligència i va enfortir el seu cor perquè descobrís «molts detalls, insospitats», en els quals era possible afinar més. Així es va comportar el nostre Fundador, i la memòria d'aquell «afectuós retret» de Jesús el va estimular al llarg de la seva existència, per rendir més en el servei de Déu i de les ànimes.

També nosaltres podem i hem d'assimilar aquest ensenyament. El compliment sense mesquineses de la Voluntat divina, tal com se'ns mostra en la vida corrent, marca la via

mestra, el camí real per anar directament rere de nostre Senyor i ser eficaços en l'apostolat. Ho recordava el Sant Pare en una homilia: **«El dòcil seguiment del diví Mestre converteix els cristians en testimonis i apòstols de pau. Podríem dir que aquesta actitud interior ens ajuda també a posar millor de relleu quina ha de ser la resposta cristiana a la violència que amenaça la pau del món. Certament, no és la venjança, ni l'odi, ni tampoc la fugida cap a un fals espiritualisme. La resposta dels deixebles de Crist consisteix, més aviat, a recórrer el camí triat per Ell, que, davant els mals del seu temps i de tots els temps, va abraçar decididament la creu, seguint la sendera més llarga, però eficaç, de l'amor. Rere les seves petjades i units a Ell, hem d'esforçar-nos tots per oposar-nos al mal amb el bé, a la mentida amb la veritat, a l'odi amb**

l'amor» (Benet XVI, *Homilia*, 1-III-2006).

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-febrer-2007/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-febrer-2007/) (29/03/2026)